

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 18 DEC 2018
Rolnummer A/18/04854
☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel

~~Kamer van de Voorzitter~~

Aangeboden op
Niet te registreren

Vordering zoals in kort geding

Uitlegging vonnis

In de zaak van:

De NV **Taxi Radio Bruxellois (TRB)**, met KBO nr. 0479.786.546, met maatschappelijke zetel gevestigd te 1190 Vorst (Brussel), Brandstoffenstraat 54-56;

Eiseres van de vordering tot uitlegging,
Vertegenwoordigd door Meesters J.Y. Cerckel en E. Maron,
Advocaten te 1060 Brussel, Brugmannlaan 12A/18.

En:

De besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid naar Belgisch recht **UBER BELGIUM**, met ondernemingsnummer 0501.967.674, waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te 1060 Brussel, Marcel Broodthaersplein 8/5

Verweerster van de vordering tot uitlegging,

En tegen :

De vennootschap naar Nederlands recht **UBER BV**, ingeschreven onder nr. 56317441 bij de kamer van koophandel van Amsterdam, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in Nederland, te 1097 DP Amsterdam, Mr. Treublaan 7,

De vennootschap naar Nederlands recht **UBER INTERNATIONAL BV**, ingeschreven onder nr. 55808646 bij de kamer van koophandel van Amsterdam, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in Nederland, te 1097 DP Amsterdam, Mr. Treublaan 7,

De vennootschap naar Nederlands recht **RASIER OPERATIONS BV**, ingeschreven onder nr. 59888261 bij de kamer van koophandel van Amsterdam, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in Nederland, te 1097 DP Amsterdam, Mr. Treublaan 7,

Verweersters in gedwongen tussenkomst
Verweersters van de vordering tot uitlegging,

Allen vertegenwoordigd door meesters S. Raes en Maria-Clara Van den Bossche,
Advocaten met kantoor te 1000 Brussel, Keizerslaan 3.

IN AANWEZIGHEID VAN:

Het **BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST**, vertegenwoordigd door de Minister belast met Mobiliteit en Openbare Werken, met zetel te 1000 Brussel, Zenith, Koning Albert II-laan 37,

Eerste partij in vrijwillige tussenkomst

Vertegenwoordigd door Meester K. Storme loco Meesters Fernand Schmitz en André Rispoulos,
Advocaten met kantoor te 1180 Brussel, Brugmannlaan 403;

De **BELGISCHE FEDERATIE VAN TAXIS**, afgekort "FeBeT", beroepsvereniging naar Belgisch recht, met ondernemingsnummer 0550.653.063, met maatschappelijke zetel te 1080 Sint-Jans-Molenbeek, Jean Dubrucqulaan 204;

Tweede partij in vrijwillige tussenkomst

Vertegenwoordigd door meester Joëlle Sautois,
Advocaat met kantoor te 1060 Brussel, Bronstraat 68.

De vzw **NATIONALE GROEPING VAN ONDERNEMINGEN MET TAXI- EN LOCATIEVOERTUIGEN MET CHAUFFEUR**, afgekort "G.T.L. V.Z.W.", met ondernemingsnummer 0409.739.975 en met maatschappelijke zetel gevestigd te 1130 Brussel, Metrologielaan 8;

Derde partij in vrijwillige tussenkomst

Vertegenwoordigd door meester Joëlle Sautois,
Advocaat met kantoor te 1060 Brussel, Bronstraat 68.

1 DE PROCEDURE

1. De vordering werd ingeleid bij verzoekschrift strekkende tot uitlegging van een vonnis (artikel 793 ev. Ger. W.).
2. De partijen hebben hun middelen en conclusies voorgedragen in de openbare terechtzitting van 4 oktober 2018. De stakingsrechter nam vervolgens de zaak in beraad op 11 oktober 2018 waarna de debatten werden gesloten.

3. De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken zijn nageleefd.
4. Het vonnis wordt gewezen na tegenspraak.

2 DE FEITEN

5. De feiten, relevant voor de beoordeling van dit dossier kunnen als volgt worden samengevat.
6. Middels dagvaarding betekend op 5 maart 2014, heeft TRB voor de Voorzitter van de Rechtbank van koophandel van Brussel, een vordering tot staking ingeleid tegen de bvba UBER Belgium¹.

Deze vordering werd ingeleid in toepassing van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming en van de wet van 6 april 2010 met betrekking tot de regeling van bepaalde procedures in het kader van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming (huidige Boeken VI en XVII van het Wetboek van economisch recht).

De vordering betreft het bezoldigd vervoer van personen en, meer bepaald, de uitbating van taxidiensten op het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

7. Middels vonnis bij verstek gewezen op 31 maart 2014, heeft de Voorzitter van de Rechtbank van koophandel recht gedaan op de vordering tot staking, overeenkomstig de beschikkingen van de gedinginleidende dagvaarding².
8. Middels dagvaarding betekend op 24 april 2014, heeft de bvba UBER Belgium verzet aangetekend tegen het vonnis.
9. De zaak werd ingeleid voor de Voorzitter van de Franstalige Rechtbank van koophandel van Brussel.
10. De bvba UBER Belgium bevestigt, in haar dagvaarding in verzet, dat zij niet de beoogde activiteit zou uitoefenen, maar dat deze activiteit uitgeoefend wordt

¹ stuk 1 van het dossier van TRB

² stuk 5 van het dossier van TRB

door drie vennootschappen naar Nederlands recht, namelijk UBER BV, UBER INTERNATIONAL BV ET RASIER OPERATIONS BV ("Uber bv et al.").

11. Bij exploit betekend op 23 mei 2014³ heeft TRB dan ook een dagvaarding in gedwongen tussenkomst uitgebracht om de vennootschappen Uber bv et al. te horen veroordelen om tussen te komen in het geding teneinde:

- vast te stellen dat door aanvragen voor ritten over te maken aan chauffeurs die niet beschikken over de vergunning beoogd in het artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995 van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur, of minstens door aan een dergelijke overdracht van ritten en/of door er hun medewerking aan te verlenen, begaan Uber vb et al. een daad die in strijd is met de eerlijke marktpraktijken,
- Uber bv et al. te bevelen tot het staken van het voorstellen van ritten aan chauffeurs die niet beschikken over de vergunning beoogd in het artikel 3 van de voormelde ordonnantie, en eveneens te stoppen met het deelnemen aan de overdracht van dergelijke ritten en/of er hun medewerking aan te verlenen, op straffe van een dwangsom van 10.000 € per partij en per inbreuk, vastgestelde vanaf de dag volgend op de betekening van het tussen te komen vonnis;
- de publicatie van het tussen te komen vonnis te bevelen, op kosten van de gedaagden, in de kranten Le Soir, La Libre Belgique en La Dernière Heure, zowel in hun papieren uitgave als op hun website, en dit op dezelfde plaatsen en in dezelfde formaten als de artikelen oorspronkelijk in deze kranten gepubliceerd op 25 februari 2014.

12. Op de inleidingszitting van 5 juni 2014 werd een verzoek tot taalwijziging ingediend door Uber bv et al. De taalwijziging werd toegestaan bij vonnis van 17 september 2014.

13. De zaak werd dan ook naar de Voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank van koophandel van Brussel verwezen.

14. Bij vonnis van 23 september 2015, heeft de dienstdoend Voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank van koophandel van Brussel (kamer van de

³ stuk 6 van het dossier van TRB

vorderingen tot staking) de vordering tot staking ingesteld door TRB gegrond verklaard tegen Uber bv et al.⁴.

Het betreft het vonnis dat het voorwerp uitmaakt van huidig verzoekschrift.

Het vonnis heeft de vordering van TRB als volgt gegrond verklaard:

« De stakingsrechter verklaart de vordering van TRB ten aanzien van Uber BV et al. ontvankelijk en reeds gegrond in de volgende maat:

De stakingsrechter stelt vast dat Uber BV et al. door in het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aanvragen voor bezoldigde ritten over te maken aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995 van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur handelingen stellen in strijd met de eerlijke marktpraktijken in de zin van artikel VI.104 WER.

De stakingsrechter beveelt Uber BV et al. voormelde praktijk te staken onder verbeurte van een dwangsom van 10.000 euro per partij en per vastgestelde inbreuk en dit vanaf de 21ste kalenderdag volgend op de betekening van dit vonnis.

De stakingsrechter bepaalt het maximum van de te verbeuren dwangsommen op 1.000.000 euro ».

Wat betreft het onbezoldigd vervoer heeft de stakingsrechter een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van de Europese Unie.

15. Bij deurwaardersexploten van 20, 21, 22, 27 en 28 juni 2016, van 24, 27 en 30 juli 2016, van 18 en 19 augustus 2016 alsook van 2 september 2016⁵, heeft TRB verschillende inbreuken op het bevel tot staking uitgesproken tegen Uber bv et al. door het vonnis van 23 september 2015 laten vaststellen.

⁴ stuk 10 van het dossier van TRB

⁵ stukken 19 tot 22 van het dossier van TRB

Er blijkt uit de processen-verbaal opgesteld door de deurwaarder dat aanvragen voor bezoldigde ritten werden overgemaakt, via de applicatie in de handel gebracht door Uber bv et al, aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995 van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur.

In totaal werden aldus 29 inbreuken op het bevel tot staking vastgesteld.

Het vonnis van 23 september 2016 bepaalt dat deze overtredingen aanleiding geven tot de verbeurte van een dwangsom van 10.000 € per vennootschap, hetzij een totaal van 290.000 € aan dwangsommen voor elk van gedaagden.

16. Per officiële brief van haar raadslieden van 20 oktober 2016 heeft TRB Uber bv et al. op de hoogte gebracht van de vaststelling van verschillende schendingen van het stakingsbevel en werd Uber bv et al. in gebreke gesteld om onmiddellijk een einde te stellen aan het overmaken van aanvragen voor bezoldigde ritten aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995⁶.

Omdat dit schrijven zonder antwoord is gebleven en de inbreuken op het stakingsbevel, volgens TRB, verder werden gezet, heeft TRB een procedure ingeleid om de dwangsommen verschuldigd door Uber bv et al. in te vorderen.

Omdat de maatschappelijke zetels van Uber bv et al. in Nederland zijn gelegen en daar volgens de gegevens in het bezit van TRB zij geen bezittingen hebben in België moet de invordering van de verbeurde dwangsommen worden verder gezet in Nederland, volgens de regels vastgesteld door de Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken⁷.

⁶ stukken 23 et 24 van het dossier van TRB

⁷ Conform artikel 66.2 van het reglement 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, blijft het reglement 44/2001 van toepassing op beslissingen gegeven inzake rechtsoverdrachten die zijn ingesteld vóór 10 januari 2015, hetgeen in casu het geval is. De vordering tot staking ingesteld door TRB tegen Uber bv et al. werd inderdaad ingesteld door dagvaarding betekend op 23 mei 2014.

Overeenkomstig artikel 38.1 van dit reglement kunnen, de beslissingen die in een lidstaat gegeven zijn en daar uitvoerbaar zijn, in een andere lidstaat ten uitvoer worden gelegd, nadat zij aldaar, ten verzoeken van iedere belanghebbende partij, uitvoerbaar zijn verklaard.

Artikel 49 bevat echter een bijzondere bepaling voor wat betreft de dwangsommen: in 'den vreemde' gegeven beslissingen die een veroordeling tot een dwangsom inhouden, kunnen in de aangezochte lidstaat slechts ten uitvoer worden gelegd indien het bedrag ervan door de gerechten van de lidstaat van herkomst definitief is bepaald.

Deze bepaling heeft tot gevolg dat de bevoegde rechter in het land waar de dwangsom is opgelegd (in huidig geval de Belgische rechter) moet hebben bepaald dat (en tot welk bedrag) dwangsommen zijn verbeurd, vóór dat tenuitvoerlegging in een ander lidstaat mogelijk wordt.

Bij dagvaarding van 1 november 2016 heeft TRB een vordering ingesteld voor de beslagrechter van de Nederlandstalige rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel strekkende tot het horen vaststellen dat de dwangsommen verschuldigd door Uber bv et al., in uitvoering van het vonnis van de stakingsrechter van 23 september 2015 voor elk van de drie geïntimeerden 290.000 € bedroeg⁸.

Voor de beslagrechter heeft Uber bv et al. daarentegen voorgehouden dat het stakingsbevel opgelegd door de stakingsrechter enkel betrekking zou hebben op Uber Pop daar waar de door TRB vastgestelde ritten werden uitgevoerd via de dienst Uber X. Zoals samengevat door de beslagrechter houden Uber bv et al. voor dat *"zij aan het stakingsbevel voldaan heeft nu zij op 14 oktober 2015 gestopt is met UberPop en haar pas in september 2015 gelanceerde dienst UberX waarop ... alle vastellingen van de gerechtsdeurwaarder betrekking hebben, niet onder het stakingsbevel valt"*⁹.

Bij vonnis van 24 februari 2017 heeft de beslagkamer de vordering van TRB ontvankelijk doch ongegrond verklaard¹⁰. Na de rol van de beslagrechter inzake dwangsommen te hebben herinnerd¹¹ is de beslagrechter de stelling van Uber bv et al. gevolgd. De beslagrechter steunt zich op het feit dat in het kader van de diensten van Uber X, de vervoerders op wie Uber beroep doet over een vergunning

⁸ Stuk 25 van het dossier van TRB

⁹ n° 3.2.2, p. 8 van het vonnis

¹⁰ Stuk 26 van het dossier van TRB

¹¹ n° 3.2.1, p. 7 van het bestreden vonnis

voor de verhuur van voertuigen met chauffeur beschikken. Volgens de beslagrechter heeft, *"de stakingsrechter de vraag of deze "UberX"-vervoerders met een VVB-vergunning ook over een taxivergunning dienen te beschikken niet onderzocht. Hij kon dit ook niet. TRB heeft immers het verdelen van ritten aan Uber-vervoerders die over een VVB-vergunning beschikken, ..., in de stakingsprocedure ... niet aangevochten. Bijgevolg heeft de stakingrechter in dit vonnis ook niet de stakingbevelen van deze rittenverdeling aan Uber-vervoerders met een VVB-vergunning"*¹². Het bewijs van een inbreuk op het stakingsbevel zou aldus niet worden geleverd zodoende dat geen enkele dwangsom verschuldigd is.

17. Bij verzoekschrift van 24 maart 2017 heeft TRB beroep aangetekend tegen de beslissing van de beslagrechter van 24 februari 2017¹³.

In een Arrest van 9 januari 2018¹⁴, heeft de 17de kamer van het hof van beroep van Brussel beslist, alvorens recht te doen, om de hangende procedure te schorsen *« in afwachting van de neerlegging en mededeling, op initiatief van de meest gereede partij, van een definitieve beslissing van de bevoegde rechtbank inhoudende de uitlegging van de hoofdveroordeling vervat in het in kracht van gewijsde gestreden vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van koophandel te Brussel van 23 september 2015 zoals verbeterd bij vonnissen van 22 september en 7 oktober 2016, meer bepaald voor wat betreft de draagwijdte van het bevel de praktijk te staken die erin bestaat in het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aanvragen voor bezoldigde ritten over te maken aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995 van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur en die strijdig is met de eerlijke marktpraktijken in de zin van artikel VI.104 WER"*.

Het Hof heeft haar beslissing als volgt gemotiveerd :

« 4.3. Wat betreft de diensten gevisieerd in het stakingsverbod

¹² n°3.2.7, p. 10 van het bestreden vonnis

¹³ Stuk 27 van het dossier van TRB

¹⁴ Stuk 28 van het dossier van TRB

Zoals hoger reeds gebleken is de eerste rechter ervan uitgegaan dat het stakingsbevel geen betrekking heeft op de dienst die geïntimeerde Uber BV et al. sedert september 2015 levert onder de benaming 'UberX' die werkt met vervoerders die beschikken over een VVB-vergunning, maar diensten viseert die werden geleverd door particulieren zonder vergunning via het 'Uberpop'-systeem en die voor geïntimeerde in navolging van het stakingsbevel werden stopgezet.

Het hof stelt vast dat partijen een totaal verschillende uitleg geven aan de hoofdveroordeling.

Geïntimeerde partij, hierin gevolgd door de eerste rechter, houdt voor dat uitgaande van de feitelijke gegevens die aan de stakingsrechter werden voorgelegd, het stakingsbevel enkel betrekking heeft op de dienst 'Uberpop' en niet op de dienst 'UberX'.

Appelante van haar kant begrijpt het stakingsbevel aldus dat het iedere rit betreft overgemaakt aan chauffeurs die niet beschikken over een toelating zoals bepaald door artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995, en dit ongeacht de betrokken dienst.

Appelante benadrukt in dit verband dat het stakingsbevel geen specifieke dienst viseert en steunt haar stelling onder meer op de wijze waarop de debatten voor de eerste rechter zijn verlopen.

De gevolgen van de uitlegging zijn verstrekkend.

Ofschoon artikel 793 Ger.W. bepaalt dat de beslagrechter een onduidelijke of dubbelzinnige beslissing 'incidenteel' kan uitleggen zonder de daarin bevestigde rechten uit te breiden, te beperken of te wijzigen, is de beslagrechter en zo ook het hof oordelend in beslagzaken, nog steeds in de mogelijkheid, zo dat aangewezen wordt geacht, de uitlegging over te laten aan de rechter die de beslissing heeft gewezen.

Het komt het hof in de gegeven omstandigheden voor dat de beslissing van de stakingsrechter uitlegging behoeft voor wat betreft de draagwijdte van de hoofdveroordeling:

Viseert zij enkel de situatie van de 'Uberpop' – diensten dan wel elke dienst inhoudende het aanvragen voor bezoldigde ritten aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de Ordonnantie van

27 april 1995 van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur?

Het hof schorst de procedure in afwachting van het bekomen van een uitleggend vonnis van de dwangsomrechter met betrekking tot de draagwijdte van het stakingsbevel.

Gelet op wat voorafgaat wordt de beslissing van dit hof voor het overige aangehouden”.

3 DE VORDERINGEN VAN PARTIJEN

3.1 Eisende partij verzoekt de stakingsrechter:

“Te bevestigen dat het stakingsbevel vervat in het vonnis van 23 september 2015 elke verdeling van bezoldigde ritten aan chauffeurs die niet beschikken over een toelating zoals bepaald door artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995 viseert, en dit ongeacht de betrokken dienst van Uber.

Voor zover als nodige het vonnis van 23 september 2015 in die zin uit te leggen.”

3.2 Verwerende partij verzoekt de stakingsrechter:

“In hoofdorde:

Het verzoek tot uitlegging van TRB onontvankelijk te verklaren;

In ondergeschikte orde:

Het verzoek tot uitlegging van TRB ten aanzien van Uber Belgium ongegrond te verklaren; en

Te bevestigen dat het stakingsbevel vervat in het vonnis van 23 september 2015 betrekking heeft op de dienst UberPop (die het voorwerp uitmaakte van de stakingsprocedure), maar daarentegen geen betrekking heeft op de dienst UberX (die niet het voorwerp uitmaakte van de stakingsprocedure en waarbij de gebruikers-bestuurders beschikken over een vergunning voor het verhuur van voertuigen met chauffeur).

Voor zover als nodig het vonnis van 23 september 2015 in die zin uit te leggen.”

4 DE ONTVANKELIJKHEID

18. Partijen werpen geen specifieke gronden van niet ontvankelijkheid van de vordering op. De voorzitter ziet evenmin redenen om ambtshalve te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van de vordering. Deze is ontvankelijk.

5 DE GRONDEN VAN DE BESLISSING

19. Het verzoekschrift geeft gevolg aan het voornoemd arrest van het hof van beroep van Brussel van 9 januari.

20. Volgens de artikelen 793 en 795 van het Gerechtelijk Wetboek, en dit zonder afbreuk te doen aan de bevoegdheid van de beslagrechter, behoort het verzoek tot uitlegging van een beslissing tot de bevoegdheid van de rechter die deze beslissing heeft gewezen en in casu tot de bevoegdheid van de stakingsrechter.

Volgens artikel 798 van het Gerechtelijk Wetboek,

« Tenzij alle partijen in het geding het eens zijn, kan de vordering tot uitlegging niet worden ingesteld voordat de termijnen van hoger beroep of van voorziening in cassatie zijn verstreken.

Zij kan niet worden ingesteld wanneer tegen de beslissing hoger beroep of voorziening in cassatie is ingesteld.

De uitlegging van het bevestigde vonnis staat aan de rechter die deze bevestiging uitsprekt ».

In casu werden de beroepen ingesteld door Uber bv et al. tegen het vonnis van 23 september 2015 verworpen door het hof van beroep van Brussel door een Arrest van 24 mei 2016¹⁵. Geen enkel beroep is aldus hangende tegen het vonnis. Uber bv et al. hebben trouwens aangegeven dat zij geen voorziening in Cassatie zouden aantekenen tegen het arrest van het hof van beroep van 24 mei 2016¹⁶. Het arrest kan aldus geen voorwerp meer uitmaken van een voorziening in cassatie.

Het hof van beroep van Brussel heeft de beroepen van Uber bv et al. niet ontvankelijk verklaard. Het hof heeft dan ook het vonnis van 23 september 2015 niet bevestigd.

¹⁵ stuk 13 van het dossier van TRB

¹⁶ stuk 14 van het dossier van TRB

Het verzoekschrift tot uitlegging behoort derhalve tot de bevoegdheid van de rechter die het vonnis van 23 september 2015 heeft uitgesproken.

21. In haar conclusie voert Uber aan dat het verzoekschrift tot uitlegging niet ontvankelijk zou zijn om reden dat het bevel tot staking reeds zou zijn uitgelegd door de beslagrechter in het vonnis van 24 februari 2017. Uber beroept zich hierbij op artikel 796, alinea 2, van het Gerechtelijk Wetboek:

"Het verzoekschrift kan alleen worden ingediend als de beslissing niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een uitlegging, rechtzetting of herstel van een omissie".

Naar het oordeel van de stakingsrechter heeft de beslagrechter in de beslissing van 24 februari 2017 het vonnis van 23 september 2015 niet uitgelegd. De beslagrechter heeft zich enkel uitgesproken over de vraag te weten of de ritten die het voorwerp hebben uitgemaakt van de vaststellingen uitgevoerd door de deurwaarder op verzoek van TRB, inbreuken uitmaken tegen het stakingsbevel zoals deze werd uitgesproken door de stakingsrechter. In dat kader heeft de beslagrechter het vonnis van 23 september 2015 in overweging genomen. Er kan echter niet worden gesteld dat de beslagrechter het vonnis heeft uitgelegd in de zin van de artikelen 793 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek. De beslagrechter definieert de toetsing die in casu werd toegepast zelf als volgt:

« De taak van de beslagrechter bestaat er in te onderzoeken of de hoofdveroordeling werd nagekomen. Hij moet enkel vaststellen of aan de hoofdveroordeling is voldaan. De beantwoording van die vraag onderstelt een toetsing van de opgelegde verplichting aan de uitvoering die hieraan gegeven is. Deze toetsing is marginaal. De dwangsom zal enkel verbeurd zijn wanneer de gewraakte handelswijze klaarblijkelijk, dit wil zeggen zonder redelijke discussie, een inbreuk op de opgelegde verplichting oplevert. Enkel in dat geval is er sprake van een inbreuk en wordt de dwangsom verbeurd. Is een redelijke discussie mogelijk, dan is de dwangsom niet verbeurd. Als maatstaf van deze toetsing van de ter uitvoering van het vonnis verrichte handelingen, moet men het doel en strekking van de veroordeling als richtsnoer nemen, met dien verstande dat de veroordeling geacht wordt niet verder te strekken dan tot he bereiken van het daarmee beoogde doel".

De beslagrechter heeft aldus het vonnis van 23 september 2015 niet uitgelegd. De beslagrechter heeft in het kader van een marginale toetsing enkel onderzocht of de overtreding van het stakingsbevel voldoende bewezen was.

De beslissing van de beslagrechter van 24 februari 2017 presenteert zich niet als en uitleggende instantie. De beslissing van de beslagrechter werd bovendien niet vermeld op de kant van het vonnis daar waar artikel 800 van het Gerechtelijk Wetboek voorziet "*De griffier maakt, op de kant van de oorspronkelijke beslissing, melding van het beschikkende gedeelte van de uitleggende ... beslissing*".

De hypothese als bedoeld in artikel 796, alinea 2, van het Gerechtelijk Wetboek is in casu dan ook niet van toepassing.

Hierbij komt nog dat de beslissing van 24 februari 2017 het voorwerp uitmaakt van een beroep thans aanhangig voor het hof van beroep van Brussel. In het kader van dit rechtsmiddel heeft het hof uitdrukkelijk beslist, door haar arrest van 9 januari 2018, dat voor de bepaling van de draagwijdte van het stakingsbevel uitgesproken door de stakingsrechter de uitlegging van het vonnis gewezen door deze laatste op 23 september 2015 noodzakelijk is. Het hof heeft eveneens beslist dat, gelet op de omstandigheden van de zaak, deze uitlegging gelaten moet worden aan de rechter die de beslissing heeft gewezen. Impliciet doch zeker heeft het hof aldus geoordeeld dat de beslagrechter geen uitlegging aan het vonnis heeft gegeven.

In ieder geval vindt alinea 2 van artikel 796 van het Gerechtelijk Wetboek aldus geen toepassing.

22. Ook het argument van Uber waarin wordt aangevoerd dat het verzoekschrift in strijd zou zijn met het gezag van gewijsde van de beslissing van de beslagrechter van 24 februari 2017 faalt.

De beslagrechter bepaalt zelf dat enkel werd overgegaan tot een marginale toetsing van het stakingsbevel. Deze beslissing staat het onderzoek van het verzoekschrift tot uitlegging door de stakingsrechter niet in de weg.

Tevens, en krachtens artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek, veronderstelt de exceptie van het gezag van gewijsde dat de voorwerpen van beide vorderingen dezelfde zijn. Dit is in casu niet het geval nu huidige procedure ertoe strekt het vonnis van 23 september 2015 te horen uitleggen daar waar de vordering gebracht voor de beslagrechter en thans hangende voor het hof van beroep betrekking heeft

op de vraag te weten of de dwangsommen verschuldigd zijn. Beide gedingen hebben aldus niet hetzelfde voorwerp.

23. Tenslotte faalt ook het argument van Uber dat het verzoekschrift tot uitlegging niet gegrond zou zijn voor zover gericht tegen Uber Belgium om reden dat de stakingsrechter de oorspronkelijke vordering tegen deze partij ongegrond zou hebben verklaard.

De uitlegging van een beslissing door de rechter die deze heeft uitgesproken veronderstelt echter noodzakelijkerwijze dat alle partijen in het geding dat aanleiding heeft gegeven tot dit vonnis zouden betrokken worden in de procedure, zo ook Uber Belgium.

24. Krachtens artikel 793 van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter die een beslissing heeft gewezen, die uitleggen, zonder evenwel de daarin bevestigde rechten uit te breiden, te beperken of te wijzigen.

25. In huidig geval is het stakingsbevel uitgesproken door de stakingsrechter bij vonnis van 23 september 2015.

De stakingsrechter heeft vastgesteld "dat Uber BV et al. door in het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aanvragen voor bezoldigde ritten over te maken aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995 van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur handelingen stellen in strijd met de eerlijke marktpraktijken in de zin van artikel VI.104 WER".

Dit is de handeling waarvan de staking bevolen werd door de stakingsrechter onder verbeurte van een dwangsom.

Het bevel tot staking wordt aldus gedefinieerd in functie van een handeling gesteld door eender welke dienst en die ertoe strekt ritten voor bezoldigd vervoer over te maken aan vervoerders die niet beschikken over de toelating noodzakelijk om een taxidienst uit te baten.

Het bevel tot staking is aldus geenszins beperkt tot een welbepaalde dienst. Het bevel kan in tegendeel van toepassing zijn op eender welke dienst van Uber, van zodra het een taxidienst betreft.

Meer zelfs, het is voldoende vast te stellen dat in het kader van een taxidienst een aanvraag voor een bezoldigde rit werd overgemaakt door Uber bv et al aan een vervoeder die niet beschikt over de toelating zoals voorzien in artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995. Het louter feit dat een verzoek voor een rit zou worden overgemaakt door de ene of de andere dienst van Uber is daarentegen helemaal niet voorzien door het stakingsbevel en heeft aldus geen belang.

26. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden door Uber bv et al., bevestigt de vordering tot staking ingeleid door TRB en waarover de stakingsrechter zich heeft uitgesproken eveneens deze analyse.

Deze vordering was ook niet beperkt tot één welbepaalde dienst van Uber en viseerde uitdrukkelijk en van in het begin het overmaken van zowel bezoldigde als onbezoldigde ritten in het kader van een taxidienst aan vervoerders die niet beschikken over de toelating zoals voorzien in artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995¹⁷.

Het voorwerp van deze vordering – en dit zowel wat betreft de oorspronkelijke vordering ingeleid tegen de bvba Uber Belgium dan wel de vordering in gedwongen tussenkomst gericht tegen Uber bv et al. – werd hoger vermeld. Samengevat werd er gevraagd aan de stakingsrechter om een verbod aan Uber op te leggen om, onder verbeurte van een dwangsom, ritten over te maken aan chauffeurs die niet over de noodzakelijke toelatingen beschikken om een taxidienst uit te baten (artikel 3 van de ordonnantie).

Het door TRB gevorderde bevel tot staking verwees op geen enkele wijze naar een welbepaalde dienst van Uber, maar had betrekking tot het overmaken van ritten aan chauffeurs die niet beschikte over de noodzakelijke toelatingen voor het verlenen van een taxidienst. Op dezelfde wijze als het stakingsbevel uitgesproken door de stakingsrechter, viseerde de vordering van TRB uitdrukkelijk de toelating voorzien door artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995.

27. Tijdens de debatten voor de stakingsrechter heeft TRB trouwens de kans gekregen om te onderlijnen dat het voorwerp van haar vordering niet was om een stopzetting van de activiteiten van één van de diensten van Uber te verkrijgen, maar wel om een einde te horen stellen aan handelingen strijdig met de eerlijke praktijken. Ter verantwoording van haar rechtmatig belang om te handelen voor de stakingsrechter heeft TRB geconcludeerd:

¹⁷ stukken 1, 6 en 7 van het dossier van TRB

"Het belang van eiseres bij het stellen van haar vordering is tevens rechtmatig.

Het is belangrijk te onderlijnen dat eiseres Uber niet verwijt met haar in concurrentie te treden – hetgeen haar volste recht is – maar wel dat Uber dat doet zonder de spelregels na te leven, en meer bepaald door daden te stellen die strijdig zijn met de eerlijke praktijken van de sector.

Een dergelijk verwijt is vanzelfsprekend rechtmatig nu de bedoeling van eiseres die haar activiteiten uitoefent mits een strikte naleving van de reglementering van de betrokken sector, er enkel in bestaat zich te verzetten tegen één van haar concurrent die zich aan een oneerlijke concurrentie schuldig maakt door zich niet te schikken naar de verplichtingen opgelegd door de reglementering.

Het voorwerp van de vordering is immers niet de stopzetting van de activiteiten uitgeoefend door Uber. Het voorwerp van de vordering is echter wel de stopzetting van handelingen die strijdig zijn met de marktpraktijken, meer bepaald telkens Uber ritten toevertrouwt aan chauffeurs die niet over de vereiste vergunningen beschikken en die zich niet schikken naar de van kracht zijnde reglementering.

Het is eenvoudig weg enkel en alleen de bedoeling de staking te horen bevelen van een gedrag dat strijdig is met de eerlijke marktpraktijken en dat aldus het verbod voorzien in artikel VI.104 van het wetboek economisch recht schendt¹⁸.

28. De stakingsrechter legt in het stakingsbevel het duidelijke verbod op om alle taxiritten verdeeld aan vervoerders die niet beschikken over de toelating zoals voorzien door artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995 te verbieden.

Over de omstandigheid dat volgens Uber bv et al. de diensten van Uber X fundamenteel verschillend zouden zijn van de diensten van Uber Pop kan de stakingsrechter in het kader van deze uitlegging niet beslissen. Of Uber X al dan niet een taxidienst verleent, dan wel een dienst inzake verhuur van een voertuig

¹⁸ stuk 7 van het dossier van TRB (n°16, p. 16)

met chauffeur, is een interpretatie die in het kader van de uitvoering van het vonnis enkel de dwangsommenrechter toekomt. Daartoe zou onder meer kunnen worden onderzocht of de applicatie UberPop inderdaad al dan wezenlijk verschilt van UberX. En zo ja, of de applicatie al dan niet nog een taxidienst uitmaakt dan wel het verhuur van een voertuig met chauffeur.

De stakingsrechter heeft in het vonnis geoordeeld dat de applicatie UberPop een taxidienst uitmaakt. Volgens TRB is er geen verschil tussen de applicaties UberPop en Uber X. Uber bv. et al. bewijst in de huidige debatten voor de stakingsrechter op het eerste zicht niet het tegendeel. Het lijkt er prima facie op dat het enige verschilpunt in de zaak de vergunning waarover de chauffeurs beschikken is. Indien Uber bv. et al onder dezelfde applicatie als UberPop thans taxiritten onder het toepassingsgebied van art. 9 zou aanbieden, heeft Uber bv. et al het grote voordeel dat zij met vrije tarieven kan werken, daar waar TRB haar tarieven niet vrij kan aanpassen. Dit gegeven zou in de huidige stand van zaken tot een onrechtmatige concurrentie kunnen leiden en dat is net wat het stakingsbevel trachtte te voorkomen.

De stakingsrechter merkt ook op dat Uber bv. et al in haar laatste conclusie tijdens de procedure ten gronde om een uitdrukkelijke beperking van het stakingsbevel tot "UberPop" verzocht. De stakingsrechter is Uber bv. et al hierin niet gevolgd zoals uit het beschikkend gedeelte mag blijken. Het beschikkend gedeelte maakt geen melding van UberPop of gelijk welke andere benaming. In het ander geval zou het voor Uber bv. et al immers hebben volstaan om de benaming van de applicatie te wijzigen (wat volgens TRB in casu met Uber X is gebeurd) om maar al te gemakkelijk te ontsnappen aan de uitvoering van het vonnis.

Om over de toepassing van het vonnis te oordelen dringt zich derhalve een grondig onderzoek van de door Uber X verleende dienst (taxidienst of niet?) en van de gebruikte applicatie (zelfde applicatie als UberPop of wezenlijk verschillend?) op.

29. Conclusie: Het stakingsbevel viseert elke verdeling van taxidiensten aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995 ongeacht de benaming waaronder dit gebeurt. Alleen indien Uber X geen taxidienst zou verlenen en dus de facto een andere dienst verleent, is het vonnis niet op Uber X van toepassing. (De stakingsrechter onderlijnt.)

In dat verband is het van belang te onderzoeken of de ritten die worden verdeeld door Uber bv. et al, ongeacht de benaming van de dienst, taxiritten zijn in de zin

van de ordonnantie of niet. Indien het taxiriten zijn, is het vonnis van toepassing. Artikel 3 van de ordonnantie van 27 april 1995 voorziet immers dat om een taxidienst uit te baten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest men noodzakelijk over de door deze reglementering voorziene vergunning moet beschikken, wat ook de benaming is die de betrokken dienstverlener aan de dienst en of haar applicatie geeft.

30. Gelet op het bovenstaande zijn de overige middelen zonder belang voor de beoordeling van de zaak.

6 DE KOSTEN

31. Met toepassing van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat bedraagt het basisbedrag (niet in geld waardeerbare vordering) 1.440 euro.

7 HET BESCHIKKEND GEDEELTE

Op grond van de bovenstaande overwegingen neemt de stakingsrechter volgende beslissing.

De stakingsrechter zegt dat het stakingsbevel vervat in het vonnis van 23 september 2015 elke verdeling van bezoldigde taxiriten aan chauffeurs die niet beschikken over een toelating zoals bepaald door artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995 viseert, ongeacht de benaming van de betrokken dienst door Uber.

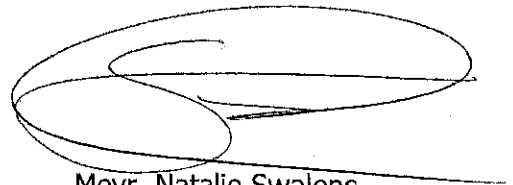
De stakingsrechter zegt dat de griffier de uitlegging vermeldt in de kantlijn van het eerste vonnis d.d. 23 september 2015;

De stakingsrechter legt de kosten, met inbegrip van het fonds voor juridische tweedelijnsbijstand, van huidige uitlegging, heden begroot op 120 euro, ten laste van de Belgische Staat.

Dit vonnis werd gewezen en uitgesproken door mevrouw Natalie Swalens, ondervoorzitter, in vervanging van de voorzitter, wettelijk belet, bijgestaan door de heer Joost Lafourt, afg. griffier, op de openbare en buitengewone terechtzitting van de kamer van de voorzitter, zitting houdend zoals in kort geding, in de zaal E-NL van de Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel, Waterloolaan 70, 1000 Brussel, op **18 DEC 2018**

A handwritten signature in black ink, consisting of several overlapping loops and vertical strokes, positioned above the name.

Dhr. Joost Lafourt

A handwritten signature in black ink, featuring a large, horizontal loop followed by a smaller loop and a horizontal line extending to the right, positioned above the name.

Mevr. Natalie Swalens